

คนเรา.. เกิดมาทำไม ?

ทำพระนิพพานให้แจ้ง

แสดงมุข

สร้างบารมี

เล่ม 2

คนเราเกิดมาทำไม? เล่ม ๒ แสงบุญ
โดย พระเทพญาณมหามุณี วิ. (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

ที่ปรึกษาจิตตัมคักดิ์	พระเทพญาณมหามุณี วิ. (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)	
	พระราชภาวนาจารย์ วิ. (เผด็จ หตตชีโว)	
ที่ปรึกษา	พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสโก	
	พระครูสมุห์ณรงค์ ทนตจิตโต	
	พระไชยศ ยสวโร	
	พระมหาเสถียร สุวณฺณจิตโต ป.ธ. ๙	
	พระสมศักดิ์ จนทสิโล Ph.D.	
	พระมหาวิริยะ ธมฺมสารี ป.ธ. ๙	
	ดร.ชนิดา จันทราศรีโส ป.ศ. ๙	เมตตา สุวชิตวงศ์
	พ.ต.ท.หญิง วิริยา สุน้อย	วิชาญ ไตรวิเชียร
บรรณาธิการบริหาร	ขวัญจิตต์ จิตสินธุ	จาวรรณ วคินสกุล
กองบรรณาธิการ	ไพบูลย์ สืบสาย	ศุภลักษณ์ พงุทธิพงศ์สิทธิ์
	สุพิตรา เงินขาว	สริยา ลือฤทธิกุล
	สุพิชญา ศรีสกุล	จินดา ช่วยเกิด
	อภิษฐา ฮวดชัย	
ลำดับเนื้อหา	พระมหาธรรมสเถิต ธรรมจิตโต ป.ธ. ๙	
ประสานงาน	วลัยลักษณ์ มงคลการวิไล	สุดปรารณา จารุชาติ
ออกแบบปก	เมตตา สุวชิตวงศ์ และ DM&S Advertising Co.,Ltd.	
ภาพถ่ายเส้น	พระอานันท์ วุฑฒิชัยโต	
รูปเล่ม	สุดปรารณา จารุชาติ	
พิมพ์ครั้งที่ ๑	วันมาฆบูชา ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐	
จำนวนพิมพ์	๖,๐๐๐ เล่ม	
ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ	มูลนิธิธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐	
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๙๗๗) จำกัด	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระเทพญาณมหามุณี วิ. (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย).

แสงบุญ.-- ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๖๐.

๒๘๘ หน้า. -- (คนเราเกิดมาทำไม?).

๑. ธรรมเทศนา. I. พระอานันท์ วุฑฒิชัยโต, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

294.304

ISBN 978-616-429-383-0

คนเราเกิดมาทำไม?

๒

แสงบุญ

ที่ระลึกวาระวันมาฆบูชา

ครบรอบ ๔๗ ปี วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๐

คำนำ

ชีวิตการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นมีคุณค่าและมีความหมายกว่าที่ใครสักคนหนึ่งจะสั่งสมบุญบารมีมาจนเกิดปัญญามองเห็นความจริงของโลกและชีวิตในวิถีสงสารได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย

การได้พบพระพุทธศาสนาเป็นบุญลาภอันประเสริฐ พระเดชพระคุณพระเทพญาณมหามุนี (หลวงพ่อธัมมชโย) ได้ตอกย้ำพร่ำสอนให้พวกเราได้เห็นคุณค่าของชีวิต เมตตาถ่ายทอดความรู้ธรรมะและการปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอตลอดมา จนพวกเราซาบซึ้งถึงความหมายของชีวิตว่า “เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี”

ในวาระครบรอบ ๔๗ ปี วัดพระธรรมกายในวัน
มาฆบูชา พ.ศ. ๒๕๖๐ คณะผู้จัดทำได้รวบรวมคำสอน
ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกว้างในวาระโอกาสต่างๆ
กัน มาจัดหมวดหมู่เป็นหนังสือชุดชื่อว่า “**คนเรา
เกิดมาทำไม?**” มี ๓ เล่ม คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง,
แสงบุญ, สร้างบารมี

เล่มนี้ชื่อว่า “**แสงบุญ**” เป็นการรวบรวมวรรค
ธรรม ที่ท่านสอนให้เราเห็นคุณค่าของบุญ และรู้จัก
สร้างบุญ อันเป็นเหตุแห่งความสุข และความสำเร็จ
ในชีวิต ทั้งในภพชาติปัจจุบัน และภพชาติต่อไป

ด้วยความปรารถนาดี

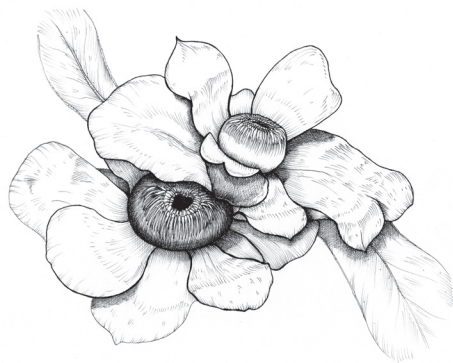
กองวิชาการ ๐๑

สารบัญ

รู้บุญรู้บาปชีวิตปลอดภัย	๙
ทาน...ต้นทางชีวิตที่ดีงาม	๔๗
บุญ...ต้นทุนชีวิต	๖๕
อย่ายากจนเลย	๑๓๑
รอบรู้เรื่องบุญ	๑๕๕
สิ่งที่เป็นของเราอย่างแท้จริง	๒๓๓
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๒๗๗

ຮູບຮ່າງຊີວິດປະດັບ

บุญเป็นเรื่องของความสุข
และความสำเร็จในชีวิต
เป็นทุกสิ่งของชีวิตเรา
...ในด้านที่ดี

๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญคือทุกสิ่งที่เราปรารถนา
และบุญให้ผลเกินควรเกินคาด
อย่างที่เราคาดไม่ถึง

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็น
ด้วยตาหยาบ
สัมผัสจับต้องไม่ได้ด้วยมือ
แต่เห็นได้ด้วยใจที่หยุดนิ่ง

๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๓๖

บุญ เป็นสิ่งสำคัญ
ที่จะต้องสั่งสมเอาไว้เสมอ

ไม่ว่าจะโดยการให้ทาน
รักษาศีล หรือเจริญภาวนา

๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ถ้าไม่มีบุญ...ชีวิตอันตราย
ทั้งในมนุษยโลกและในเทวโลก
เพราะบุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข
และความสำเร็จในชีวิต

๑๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

บุญเป็นที่พึ่งในโลก

๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญเป็นพลังงานชนิดหนึ่ง
เป็นพลังงานแห่งความบริสุทธิ์
ที่จะขจัดกิเลสอาสวะ
สิ่งที่เป็นมลทินของใจเราให้หมดไป

๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

บุญ คือ พลังงานความบริสุทธิ์
ที่จะขจัดพลังงานความไม่บริสุทธิ์
ให้หมดสิ้นออกไปจากกายวาจาใจ
จากธาตุธรรมเห็นจำคิษฐ์ของเรา

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

บุญเป็นพลังงานพิเศษ
ที่จะทำให้เรามีความสุข
และความสำเร็จในชีวิต
ทั้งในมนุษยโลก และในเทวโลก
รวมทั้งในสังสารวัฏ

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

มนุษย์เป็นเหมือนหุ่น ให้บุญและบาปเชิด

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ชีวิตในสังสารวัฏ
มีแต่บุญกับบาปเท่านั้น
เป็นตัวชักใยอยู่เบื้องหลัง

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ผู้แสวงหาบุญ...ย่อมได้บุญ
ผู้แสวงหาบาป...ย่อมได้บาป
ผู้แสวงหาผลนิพพาน...
ย่อมได้มรรคผลนิพพาน

๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๔

ถ้าเราสั่งสมบุญ
บุญก็นำสุขมาให้
ถ้าสั่งสมบาป
บาปก็นำทุกข์มาให้

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำบาป
ไม่ว่าจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม
ล้วนมีผลทั้งสิ้น

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

บุญอย่างเดียวกันเท่านั้น
ถึงจะเอาชนะบาปได้
จะไปใช้วิธีการอื่นไม่ได้เลย
จะเรียนสูงแค่ไหน
มีทรัพย์ให้มากแค่ไหน
>>>>>>

มีพวกฟ้องบริวารเยอะ
มีศถาบรรดาศักดิ์
อำนาจวาสนามากแค่ไหน
ไปเอาชนะบาปไม่ได้เลย
ชนะได้ด้วยบุญอย่างเดียว

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

เราไม่สร้างบุญไม่ได้
ถ้าไม่สร้างบุญ
บาปก็จะเข้ามายึดครอง
คอยบังคับบัญชาตลอด
แล้วบุญก็ต้องสร้างบ่อยๆ ซ้ำๆ
ให้มากพอที่จะเอาชนะบาปได้

๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

บุญ...ส่วนบุญ
บาป...ส่วนบาป
มันอยู่ในตัวเรา
ชิงช่วงชิงกันส่งผล
อยู่ตลอดเวลา

๑๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ชีวิตในสังสารวัฏ เขาใช้บุญไปสู้กับบาป

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

บุญและบาปจะรอคอย
ทยอยการส่งผลเมื่อได้ช่อง
ถ้าบุญได้ช่องก่อน...จะส่งผลดี
ถ้าบาปได้ช่องก่อน...ก็จะส่งผลร้าย
จะชิงช่วงชิงกันตลอดเวลา

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๘

บุญเท่านั้นที่จะสู้กับบาปได้
ขจัดบาปได้ ล้างบาปได้
ขจัดมลทินของใจได้
และยังอุทิศไปให้แก่บรรพบุรุษ
บุพการี หมู่ญาติของเรา
ที่ละโลกไปแล้วได้

๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

เวลาที่บาปเข้าครอบงำ
จะบังคับให้เราคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว

จะมีวิบากกรรมที่เลวทราม
ส่งผลให้ต้องทุกข์ยาก
เกิดอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิต
ทั้งในชาตินี้ ในปรโลก
และในวัฏสงสารอีกยาวนาน

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

บุญ...ส่วนบุญ
วิบาก...ส่วนวิบาก
มันคนละงบกััน

๓๓

บาปอกุศลกรรม
มันติดอยู่ในศูนย์กลางกาย
ยิ่งกว่าเงาตามตัว
เงายังห่าง
นี่มันอยู่ในตัวเลย

๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖

บาปอกุศลกรรม
อย่าไปทำ
ทำแต่สิ่งที่ดี ๆ เอาไว้

๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

คนเราทุกคน
ถูกเซตโปรแกรมเอาไว้แล้ว
ด้วยบุญบาป
ที่เราเคยทำเอาไว้ นั่นแหละ

๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

“คู่ต่อสู้ที่แท้จริง”
ไม่ใช่สามีกับภรรยา
หรือมนุษย์กับมนุษย์
แต่เป็นการต่อสู้
ระหว่างบุญกับบาป
บุญ...เป็นเครื่องมือของพระ
บาป...เป็นเครื่องมือของพญามาร
ที่ปะทะกันอยู่

๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๓๗

เรื่องบุญบาป
หรือเรื่องกฎแห่งกรรม
เป็นเรื่องลึกลับซึ่ง สลับซับซ้อน
เพื่อความปลอดภัย
สั่งสมบุญให้เยอะๆ ทำให้เต็มที่
ทั้งทาน ศีล ภาวนา

๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ในสังสารวัฏ
มีแต่บุญกับบาปเท่านั้น
ที่เป็นคู่ต่อสู้ที่แท้จริง
โดยมนุษย์เป็นเหมือนหุ่น
ให้บุญและบาปเชิด

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ชีวิตมีค่าให้จ่าย
แต่จ่ายไปทางอบายมุข
ก็ไปอบาย
ถ้าจ่ายไปทางบุญ
ก็ไปเทวโลก

๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ละชั่ว ทำดี ทำใจให้ใส
ชีวิตหลังตายจะได้ไปสู่สวรรค์

ชีวิตในอนาคตขึ้นอยู่กับเราว่า
จะออกแบบชีวิตอย่างไร
ให้ดี ให้เลว
ให้ประณีต ให้ทราม
ให้ตกต่ำ หรือสูงส่ง
ก็แล้วแต่เราจะลิขิตชีวิตเราเอง

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ชีวิตมีแค่บุญกับบาปเท่านั้น
ที่บังคับบัญชาเราอยู่
ปะทะกันอยู่ รู้กันอยู่
เราต้องเข้าใจหลักวิชานี้ให้ดี
และเราจะได้สั่งสมแต่บุญกุศลล้วนๆ

๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๗

พอเรานึกถึงบุญ...

บุญก็ได้ช่อง

นึกถึงบาป...

บาปก็ได้ช่อง

การชิงช่วง-ช่วงชิง

มันมีอยู่ตลอดเวลา

๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ถ้าเชื่อกฎแห่งกรรม
และศรัทธาในความดี
เราจะไม่ทำความชั่วเด็ดขาด
แล้ววิบากกรรมต่างๆ
ก็จะไม่เกิดแก่เรา

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ทาน...ต้นทางชีวิตที่ดีงาม

ทานบารมีเป็นรากฐาน
ของการสร้างบารมีอย่างอื่น
เป็นบันไดขั้นแรกของการพัฒนาชีวิต
เพื่อก้าวไปสู่ความประเสริฐอันสูงสุด

คู่จเดียวกับกรเริ่มต้น
สร้างทานบารมีของท่านสุเมธดาบส
เพื่อปรารถนาความเป็น
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

บรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย
เมื่อท่านมีทรัพย์แล้ว
ก็จะใช้ทรัพย์นั้น
ให้เป็นประโยชน์แก่ชาวโลก
นี่คือหัวใจอันยิ่งใหญ่
ของผู้มีบุญในกาลก่อน
และของบรมโพธิสัตว์ทั้งหลาย

๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖

ทานบารมีเป็นบ่อเกิด
แห่งโภคทรัพย์สมบัติ
ที่จะเป็นฐานรองรับ
ในการสร้างบารมีข้ออื่นๆ
ได้อย่างสะดวกสบาย

เพราะเรามีอุปกรณ์ในการสร้างบารมี
ไม่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างลำบาก

๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทานบารมีเป็นประจุแผ่นดิน
ที่รองรับต้นหมากรากไม้ ภูเขาเลากา
สรรพสิ่งทั้งหลายบนโลกใบนี้

๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทานบารมี เป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์

๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ทานบารมีต้องสั่งสม
อย่าดูเบา อย่าตระหนี่
อย่าหวงแหนทรัพย์
อย่าเสียดายทรัพย์
อย่ากลัวทรัพย์จะหมดเปลืองไป

๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เศรษฐกิจทั้งหลาย
ที่เรามีทรัพย์มาก
ล้วนประกอบเหตุจาก
การสร้างทานบารมีทั้งสิ้น

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อยากรวบจบให้ท่าน
สั่งสมทานบารมีให้เยอะ ๆ

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ก้าวแรกของชีวิต
ที่เต็มเปี่ยมบริบูรณ์นั้น
ต้องเริ่มจากการสร้างทานบารมี

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

เมื่อเราทำบุญ
สั่งสมมหาทานบารมี
ชีวิตจะมีแต่ดีขึ้นเรื่อยๆ
ให้ปลื้มอกปลื้มใจกันเอาไว้

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

การให้ คือ ความสุข

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

การให้ เป็นทางมาแห่งบุญ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๕๙

โลกอยู่ได้ด้วยการให้
การให้เป็นความสุขอันพิเศษ
เราจะรู้จักความสุขชนิดนี้ได้
ต่อเมื่อเราได้ให้

๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

มีพระผ่านหน้าบ้าน
เราก็กู้บาตรพระ
พระไม่ผ่านหน้าบ้าน
เราก็กู้ไปเลี้ยงพระที่วัด
หรือไปปิดกวาดลานวัดอะไรต่าง ๆ
ก็เป็นทางมาแห่งบุญของเราได้

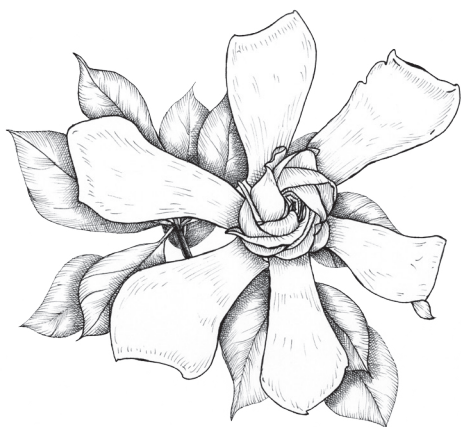
๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

ทรัพย์สินคืออุปกรณ์
ในการสร้างบารมี
ไม่ใช่อุปกรณ์
ในการประดับบารมี

๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ต้องสั่งสมบุญให้เยอะๆ
เพราะเราจะต้องไปเอา
ที่สุดแห่ง...รูปสมบัติ
ที่สุดแห่ง...ทรัพย์สมบัติ
และที่สุดแห่ง...คุณสมบัติ
ถึงจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมได้

๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญ...ต้นทุนชีวิต

ยังมีความตั้งใจเอาบุญมาก
ก็จะยังได้บุญมาก

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทุกบุญที่เราทำ
ล้วนมีผลอันยิ่งใหญ่
ที่จะติดตามตัวเราไป
ทุกภพทุกชาติ

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ความสมบูรณ์ของชีวิต
จะเกิดขึ้นได้
ต้องอาศัยบุญ
อย่างเดิวนเท่านั้น

๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓

ทานเป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์
ช่วงไหนทำ...ก็ได้
ช่วงไหนไม่ทำ...ก็ไม่ได้
ถ้าทำตลอดชาติ...ก็ได้ตลอดชาติ
ตรงนี้สำคัญ

๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

สิ่งอะไรที่เรานำออก
โดยการบริจาคฝากฝังไว้
ในพระพุทธศาสนา
หรือทำสาธารณกุศล
สิ่งนั้นถึงจะเป็นของเราอย่างแท้จริง
>>>>>>

สิ่งอะไรที่เรายังไม่ได้นำออก
โดยการให้ โดยการบริจาค
สิ่งนั้นก็ยังไม่ได้ชื่อว่าเป็นของเรา
ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้

๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ทรัพย์สินที่เรานำออกด้วยการบริจาค
สิ่งที่เราจะได้ตอบแทนกลับมา
คือ บุญกุศล
ทำให้เรามีความสุขและความสำเร็จ
ไปทุกภพทุกชาติ

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

การทำบุญกับพระเถรานุเถระ
พระสังฆาธิการผู้สั่งสมบารมีมามาก
เป็นเนื่อนานบุญของเรา
เหมือนเราทำบุญกับ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เพราะเราถวายเป็นมหาสังฆทาน

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราปฏิเสธบุญ
ไม่เชื่อเรื่องบุญ
บาปก็จะได้ช่อง

ทำให้มีโอกาสมำบาปได้
แล้วจะพลัดไปสู่อบาย

๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

เมื่อมีทุกข์ อย่าทิ้งบุญ

๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าไม่ทิ้งบุญ...
บุญจะตามเกื้อหนุน
ให้มีช่องทาง
ในการดำเนินชีวิต
ได้สะดวกสบาย
และสร้างบารมีได้สมใจ

๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

บางคนอาจมีความคิดว่า
ทำไมเราทำบุญไม่ขึ้น
อย่าคิดอย่างนั้นะ
ทำบุญ มีแต่ขึ้นอย่างเดียว
ทำบาปสิ...ไม่ขึ้น...มีแต่ลง

๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เมื่อมีทุกข์ให้นึกถึงบุญที่เราเคยทำได้
ด้วยใจที่สงบสุข เยือกเย็น
บุญนั้นก็จะมาช่วยดับไฟในใจ
ดับความร้อนรุ่มให้สงบลง
เปลี่ยนจากมืดมาสว่าง
จากทุกข์เป็นสุขได้
ด้วยอานุภาพแห่งบุญ

๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราต้องสั่งสมบุญให้มากๆ
ถ้าหากเรามีบุญมาก
อุปสรรคก็จะน้อยลง
ความสมหวังในชีวิต
ก็มากขึ้นทั้บทวี

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ที่ชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ
เพราะเราทำบุญไม่สม่ำเสมอ

๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ทำบุญยกย่อน
ก็เลยรวบแบบยกย่อน
เดี่ยวรวบ...เดี่ยวแจ้ง

๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เราต้องสั่งสมบุญให้มาก
เพื่อภพชาติต่อไป
จะได้มีความพร้อมในทุกด้าน
ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
มรรคผลนิพพาน

๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

เรามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้
ด้วยบุญเก่าที่สั่งสมมาข้ามชาติ
และใช้กันไปตลอดเวลา ทุกอนุวินาที

บุญเก่าหมดไปทุกวัน
ถ้าหมดบุญอย่างสิ้นเชิงเมื่อไร
เราก็หมดอายุขัย

>>>>>>

เราอาศัยบุญ...เพื่อมีชีวิตอยู่
มีชีวิตอยู่...เพื่อสั่งสมบุญใหม่
เมื่อบุญเก่าหมดไปทุกวัน
บุญใหม่ก็ต้องสั่งสมทุกวัน

๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ต้องทำบุญให้ครบทุกหมู่
ทั้งทาน ศีล ภาวนา

เพราะบุญแต่ละอย่าง
มีคุณสมบัติแตกต่างกัน
ให้ผลไม่เหมือนกัน

>>>>>>

ทาน...ทำให้รวย
ศีล...ทำให้สวย ใ้หล่อ
ภวนา...ทำให้ฉลาด

๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เราต้องสั่งสมบุญให้มาก
ภพชาติต่อไป...
ชีวิตจะได้สมบูรณ์กว่าชาตินี้

๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ชาติต่อไป...เราต้องพร้อม ชาตินี้...เตรียมให้พร้อม

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ชาตินี้คือชาติที่เราประกอบเหตุ
ชาติต่อไป...
คือชาติที่เสวยผล

เราอยากจะทำให้พอต่อไปเป็นอย่างไร
ขึ้นอยู่กับประกอบเหตุในชาตินี้

๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าไม่มีบุญ...ก็อด
บุญมีแคไหน...
ก็ได้แค่นั้น

๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ทุกอย่างขึ้นอยู่กับบุญเป็นหลัก
อย่าไปกังวลใจ
ให้ทำใจใสๆ
เดี๋ยวสมบัติใหญ่ก็จะไหลมา

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ตอนรำรวย เฟื่องฟู
เพราะมีบุญสนับสนุน
พอหมดบุญ...
ธุรกิจก็ฟุบแฟบ

๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

รวยได้จะต้องมีบุญ

จะมีบุญก็ต้องทำบุญ

ทำบุญช้า บุญเกิดช้า สมบัติก็มาช้า

ทำบุญเร็ว บุญเกิดเร็ว สมบัติก็มาเร็ว

๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

มีคนเก่งมากมายในโลก
ที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต
ถึงแม้จะมีวุฒิสูงแค่ไหน
ความรู้มากแค่ไหน
ที่เป็นเช่นนี้เพราะ
ขาดบุญอย่างเดียว

๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔

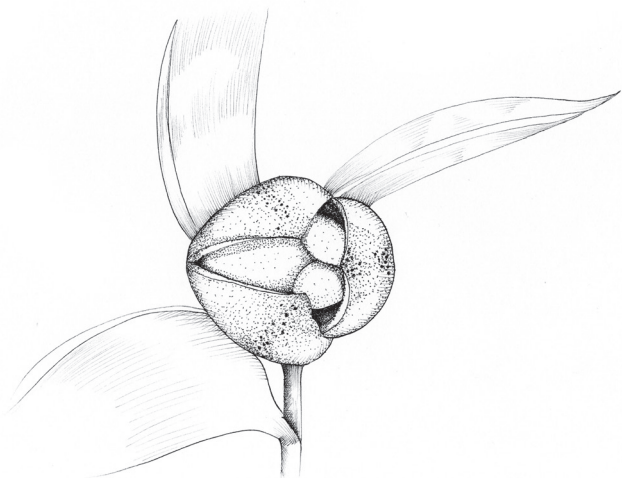
โลกจะเป็นอย่างไร
ขึ้นอยู่กับกระแสน้ำใจของชาวโลก

ช่วงไหนกระแสน้ำใจของมนุษย์
ตั้งมั่นอยู่ในคุณงามความดี
ไม่ประมาทในชีวิต
สังคมบุญอยู่เป็นนิรันดร์

>>>>>>

ยุคที่บ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุข
ต่างมีความสุขกายสบายใจกันถ้วนหน้า
เศรษฐกิจจะเฟื่องฟู
ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล
โรคภัยไข้เจ็บน้อย

๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๑

บุญเป็นเครื่อง
ประกันชีวิต
ที่ดีที่สุด

๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

บุญเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งแก่เราได้
ให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา
จนเข้าถึงพระธรรมกาย
ก็จะมีความสุขทั้งในปัจจุบัน
และหลังจากละโลกไปแล้ว

๒๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ประกันชีวิตที่แท้จริง
ต้อง...สร้างบุญ
ประกันสังคมที่แท้จริง
ต้อง...ประพฤติธรรม

๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๗

ถ้าใจอัครรย์
ก็จะได้สมบัติอัครรย์
ถ้าใจอยู่เหนือธรรมชาติ
เราก็จะได้สมบัติ
ที่เหนือธรรมชาติ

๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๕

สมบัติจะมาได้ ต้องมีบุญอยู่ในตัว

๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๐๓

ตำแหน่งทุกตำแหน่ง
เป็นของกลางๆ
อายุ วรรณะ สุขะ ยศ อธิปไตย
แล้วแต่ใครจะไขว่คว้าเอา

๑๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อยากรวย...ต้องทำทาน
อยากสวย อยากหล่อ...ต้องรักษาศีล
ถ้าอยากฉลาด มีปัญญา...
ต้องเจริญสมาธิภาวนา

เคารพในธรรมได้อานิสงส์
คือ มีดวงปัญญา
ภพชาติต่อไปจะฉลาด
ทั้งทางโลกทางธรรม
ได้รับการเคารพในทุกสถาน
จะเป็นผู้ที่มีกำลังใจสูงส่ง
ไปไหนจะมีแต่คนชื่นชมให้กำลังใจ

๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

บุญสำคัญมาก

มีบุญมาก...ก็เหนียวย่น้อย

มีบุญน้อย...ก็เหนียวยมาก

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

๑๐๗

ตัดสินใจทำบุญช้า
สมบัติก็จะเกิดขึ้นช้า
ในภพชาติต่อไป
ตัดสินใจทำบุญเร็ว
สมบัติก็จะเกิดขึ้นเร็ว
ในภพชาติต่อไป

>>>>>>

บางคนเกิดมา...สมบัติมากอย่าทำ
บางคนเกิดมา...ต้องไปหาสมบัติ
ที่เป็นอย่างนี้
เพราะทำบุญมาต่างกัน

๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เมื่อบุญส่งผล
จะทำอะไรมันก็ดีทั้งนั้น
เพราะมีบุญชะอย่าง

๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ทำบุญทันที
เกิดศรัทธาปั๊บ ทำปั๊บ
เวลาสมบัติเกิดขึ้น
มันจะเกิดขึ้นทันที

๒๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๘

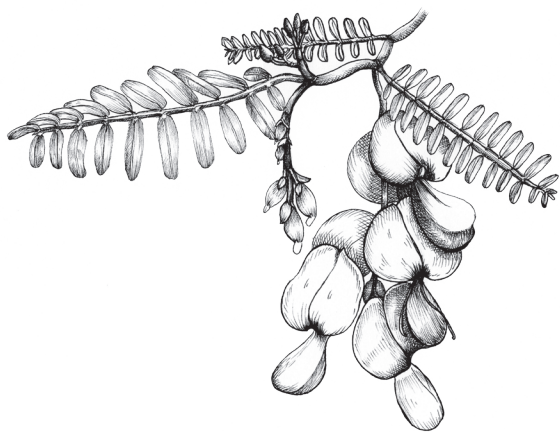
ทุกอย่างขึ้นอยู่กับบุญเป็นหลัก
มนุษย์ไม่ได้เก่งอะไรหรอก

บางคนมีความรู้ดี
มีความสามารถดี

>>>>>>

ความรู้ถึง ทิมาถึง ใจถึง
อะไรถึง ๆ ทั้งหมด
แต่ถ้าบุญไม่ถึง
ก็ไปไม่ถึงเป้าหมาย

๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ทำบุญไว้เยอะๆ
ทำมาก...อุปสรรคก็น้อย
ทำน้อย...อุปสรรคก็เยอะ
เราจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม...
อุปสรรคไม่ควรจะมี

๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าเรามีบุญ
ไม่ว่าจะทำอะไร
เดี๋ยวเงินทองก็จะมาหา
เพราะฉะนั้น สักสมบุญเอาไว้เถิด

๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

พลังบุญ
จะนำเรา
ไปสู่สุคติโลกสวรรค์

๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๑๗

ดวงบุญจะสีไสเหมือนเพชร
หรือไสเกินกว่านั้น
สว่างนุ่มเนียนตาละมุนใจ
อยู่เบื้องหลังความสุข
และความสำเร็จทุกอย่าง

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

จะมีรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ
สุข มรรคผลนิพพาน
ก็ต้องอาศัยบุญ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

รูปร่างดี แข็งแรง อายุยืน
ปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บ
ก็อาศัยบุญ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

จะมีเสียงดี เสียงไพเราะ
เสียงเล็ก ก้อง กังวาน ไพเราะ
ไม่แหบ ไม่เครื่อ ไม่พร่า
เสียงหยดย่อย
ใครฟังแล้วติดอกติดใจ
อยากจะฟังแต่เสียงของเรา
ก็อาศัยบุญนั้นแหละ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

อายุ วรรณะ ความสุข
กำลังกาย กำลังใจ
ความเหลียวทอด ปฏิภาณ
ล้วนอาศัยบุญ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

จะมีพวกพ้อง
บริวารที่ดีอยู่ในโอวาท
เกิดในตระกูลที่ดี
มีสมบัติมากอย่ทำมารองรับ
ก็อาศัยบุญ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

ทำมาหากินสะดวกสบาย
ทรัพย์ไหลมาเทมา
ก็บุญอีกเหมือนกัน
บุญเป็นเรื่องสำคัญนะลูกนะ

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

บุญน้อย...ก็สุขน้อย
บุญปานกลาง...ก็สุขปานกลาง
บุญมาก...ก็สุขมาก

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

บุญเป็นธาตุสำเร็จ
เหมือนของกายสิทธิ์
ที่ยิ่งนิกยิ่งโต ยิ่งนิกยิ่งขยาย
ยิ่งนิกยิ่งเพิ่มขึ้น
>>>>>>

เช่นเดียวกับบาป
ยิ่งนึกยิ่งโต ยิ่งนึกยิ่งเพิ่ม
ยิ่งนึกยิ่งขยาย ยิ่งนึกใจก็ยิ่งหมอง
แต่บุญยิ่งนึกใจยิ่งใส
และใสเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ถ้าเรามีดวงบุญโต
สมบัติจะมากอย่ทำเราเลย

เราไม่ต้องไปหาทรัพย์
แต่ทรัพย์จะมามาหาเรา

>>>>>>

เพราะฉะนั้นเรามีหน้าที่
ทำดวงบุญให้โตๆ
ด้วยการทำบุญและต้องทำ
ให้ถูกแหล่งเนื่อบาบุญด้วย

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

อย่ายากจนเลย

ทาน...
เป็นจุดเริ่มต้นของความสุข
ความตระหนี่...
เป็นจุดเริ่มต้นของความทุกข์

๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

ชาตินี้เกิดมามากจน
เพราะเราออกแบบชีวิต
ข้ามชาติมา...
ด้วยความตระหนี่

๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

สั่งสมบุญไปเถิด
ทำไปเถอะนะลูกนะ
ไม่มีอดอยากยากจน
ทั้งในปัจจุบันและในอนาคตด้วย
มีกำลังเท่าไรทำไป
>>>>>>

เอายอดวิตามินบุญ
วิตามินของทรัพย์ติดตัวเราไป

ส่วนกากของทรัพย์
เอาไว้ใช้งานพระศาสนา

๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ยั้งจน
ยั้งต้องรีบทำทาน
ต้องรีบเป็นผู้ให้
จึงจะถูกหลักวิชา

๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ทำไมต้องรวย
ก็ต้องไปลองจนดู

๑๓๗

ต้องรวยถาวร
รวยอย่างยั่งยืน
เพราะจะสร้างบารมี
ได้อย่างสะดวกสบาย

๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

อย่าพร้อมบางอย่าง
ต้องพร้อมให้ได้ทุกอย่าง
ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ
และคุณสมบัติ

ตอนที่ยังลำบากยากจน
หรือมีทรัพย์สินน้อย
ก็อย่าขาดบุญ
ทำไปเท่าที่เราจะทำได้
ด้วยใจที่เลื่อมใสในพระรัตนตรัย

>>>>>>

ก็จะเป็นทางมาแห่งบุญของเรา
จะนำเราไปสู่สุคติโลกสวรรค์
หรือมีความสุขในปรโลกได้

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

จนยาก
ดีกว่า
ยากจน

๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

๑๔๓

จนแต่ทำบุญ
ดีกว่า...
รวยแล้วทำบาป

ธ กุณภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

อย่าคิดว่า...
ต้องมีทรัพย์สินแล้วเราจึงจะทำบุญ
ไม่มีทรัพย์สินก็ทำได้
ขอให้มีความหวังก่อน
แล้วเดี๋ยวมันจะค่อย ๆ มีมาเอง

๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

๑๔๕

ไม่มีใครยากจนเพราะทำบุญ มีแต่จน...เพราะตระหนี่

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๓

อยากจน...ไม่ยาก
แค่ตระหนัหวางแหนทรัพย์
แล้วก็ไม่ทำทาน
แค่นั้นเราก็สมปรารถนาแล้ว

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

อย่ากรวย...
ก็ต้องเอาชนะความตระหนี่
ความหวงแหนทรัพย์
แล้วก็ทำในแหล่งเนื่อนาบุญ
อย่างนี้เราก็จะมีสมบัติมากอย่า
เหมือนผู้มีบุญในกาลก่อน

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ยิ่งหวง...ก็เหมือนยิ่งไล่ทรัพยากรไป
ยิ่งให้...เหมือนเราเรียกทรัพยากรมา

๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

๑๔๙

ถ้าเราตระหนักราชาชาติที่ผ่านมา
ชาตินี้สมบัติก็ได้แต่ผ่านหน้าเรา
ผ่านไปผ่านมา แต่ไม่มีสิทธิ์ครอบครอง

>>>>>>

ถ้าชาตินี้ตระหนั
ชาติหน้าก็ไม่มีสิทธิ์
ครอบครองสมบัติ
นี่เป็นหลักวิชาที่
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ค้นพบ

๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ยิ่ง...มี
ยิ่ง...ทำ
ยิ่ง...ได้เพิ่ม
มันจะทบทบทวีไปเรื่อย ๆ

๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ส่งสมบุญเข้าไป
สร้างไปเรื่อย ๆ
ยิ่งล้ำเค็ญ
ยิ่งสร้างหนักเข้าไปอีก

๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๕๓

รอบรู้เรื่องบุญ

บุญต้องสั่งสมไว้ตอนมีชีวิต

พอหมดชีวิต

ก็หมดสิทธิ์สั่งสมบุญ

๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๘

กายมนุษย์เท่านั้น ที่มีสิทธิ์สังสมบุญ

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

๑๕๗

เราต้องมีบุญ
จะมีบุญได้...ต้องทำบุญ
อยู่เฉยๆ จะให้บุญหล่นทับ...ไม่มี

๑๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

บุญทุกบุญ
เราต้องทำ
จึงจะได้
ไม่ทำ...ก็ไม่ได้

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

๑๕๙

บุญเป็นสิ่งที่...ต้องทำ ไม่ใช่...ควรทำ

๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

บุญคือสิ่งที่...ต้องทำ
เพราะเราเกิดมาเพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง
แสวงบุญ
สร้างบารมี

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

อย่าคิดว่า
ขอให้เรารวยก่อน
แล้วค่อยทำบุญ
ทำไปเท่าที่เรามีนี้แหละ
ทำไปเรื่อย ๆ

ธ กุณภาพันธุ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

คล้ายเครียดด้วยการทำบุญดีกว่า

ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา
เป็นการคลายเครียดที่แท้จริง

๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เราจะรู้ตัวของเราเองว่า
เราทำบุญเต็มกำลัง
หรือตามกำลัง
เราทำอะไร
เราก็ได้อย่างนั้น

๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

จะได้ที่สุดของทุกสิ่ง
เพื่อเป็นเสบียงเดินทางไกล
ไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น
กำลังบุญบารมีต้องมหาศาล
ต้องคิดก่อน ทำก่อน คิดแล้วทำเลย
ทำเต็มกำลังให้เป็นอัศจรรย์
อย่างนี้จึงจะได้ที่สุดของทุกสิ่ง

๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

เรื่องบุญ...อย่าคิดดูก่อน

ต้องคิดทำก่อน

ตุริตะตุริตัง สีมะสีมัง

คิดแล้วทำเลย

เวลาสมบัติเกิดขึ้นเราก็จะได้ก่อน

ปฏิบัติธรรมก็ได้อริยทรัพย์ก่อน

>>>>>>

ได้ตั้งแต่ปฐมวัย
ไม่ต้องคอยถึงมัธยมวัย
หรือปัจฉิมวัย
เพราะ..คิดดูก่อน..นี่แหละ
จึงทำให้ยืดยาวเวลาการเข้าถึงธรรมออกไป
เพราะฉะนั้นต้องคิดทำก่อน

๒๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญที่เรา...
คิดก่อน พูดก่อน ทำก่อน
เราก็จะได้สิริมาถึงเราก่อน
ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ
ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
และมรรคผลนิพพาน

๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

สิ่งใดทำได้ยากแต่เราทำได้
นั่นคือความปีติภาคภูมิใจ
ทุกครั้งที่เราระลึกถึง

๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ต้องหมั่นทำบุญบ่อยๆ
ทำเรื่อย ๆ ด้วยใจที่ผ่องใส
ทั้งก่อนทำ กำลังทำ
และหลังจากทำแล้ว
ก็ต้องปลื้ม

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

“บุญ”

ทำน้อย...ได้น้อย

ทำปานกลาง...ได้ปานกลาง

ทำมาก...ได้มาก

ทำแบบอจินไตย...

ก็ได้แบบอจินไตย

>>>>>>

มันก็แล้วแต่เรา
นี่เป็นกฎ กติกา
เป็นความจริง เป็นสัจธรรม
เป็นเหตุเป็นผลกันอย่างนี้

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๗/๓

นี่ถึงบุญบ่อย ๆ นี่ก็เรื่อย ๆ
ใจจะได้คุ้นเคยอยู่กับบุญ
บุญก็จะเพิ่มพูน

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญเราทำ...เราได้
เรายังไม่ทำ เราก็คงไม่ได้

๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๗๕

สร้างบุญบารมีให้เต็มที่
ใครมีกำลังเรียวแรงแค่ไหน
ต้องทุ่มไปให้สุดฤทธิ์สุดเดช
...อย่าเสียดาย...

เพราะการชิงช่วงช่วงชิง
มีอยู่ตลอดเวลา
ธรรมะกับธรรมยังสู้กันอยู่

๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

การตัดรอนบุญกุศลของผู้อื่น
ทำให้บุญของเราลดลงด้วย
ดังนั้นอย่าคิด อย่าพูด อย่าทำ
สิ่งที่เป็นการขัดขวางบุญของคนอื่น
เมื่อเขาจะทำบุญกุศล
เราต้องยินดีสนับสนุนอนุโมทนา

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ปัจจัยไทยธรรมกว่าจะได้มา
แต่ละบาทแต่ละสตางค์มันลำบาก
เพราะฉะนั้นได้มาแล้ว
ต้องใช้ให้คุ้มค่าต่อการสร้างบารมี
>>>>>>

จะได้เป็นบุญต่อบุญ
เป็นสมบัติต่อสมบัติ
ติดตัวไปในภพเบื้องหน้า

๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

กว่าจะได้แต่ละบาท
แต่ละสตางค์ไม่ใช่ง่าย
เพราะฉะนั้น
ทุกบาททุกสตางค์
จะต้องเปลี่ยนเป็นบุญบารมีของเรา

๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

บุญต้องให้ได้
ถึงขั้นเกิดมหาปีติ
คือ ขนาดชนลูกชู้ซ่า
ตัวพองเป็นหนาม
นึกเมื่อไรก็ปลื้มเมื่อนั้น
นั่นแหละ บุญใหญ่
ต้องทำให้ถึงในระดับนี้

๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕

หยุดหึงดูก่อนทำบุญ...
เวลาได้ทรัพย์มาบริโภคน
ในภพชาติต่อไป
จะได้แบบทุกขลาภ

๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ต้องสั่งสมบุญให้มาก บาปจะได้ตามไม่ทัน

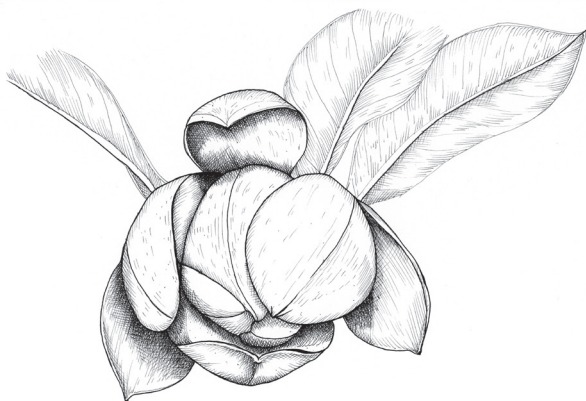
๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๑๘๓

มนุษย์เราไม่ได้เก่งหรอก
แต่เพราะเราทำบุญมาต่างหาก
พลั้งบุญทำให้เรามีความสุข
และความสำเร็จในชีวิต
>>>>>>

ถ้าบุญมาก หล่นตั่วลงมา
ในกองทรัพย์เลยแหละ
เกิดมามีสมบัติมากอย่า
ปู้ ย่า ตา ยาย พ่อ แม่
ทำไว้ให้เสร็จเรียบร้อย
มาถึงก็แค่เสวยสมบัติ
เสวยบุญ

๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

เมื่อเราได้มารู้เรื่องบุญเรื่องบาป
มีโอกาสดำเนินบุญแล้ว
ไม่ควรปล่อยโอกาสที่ดี
ให้ผ่านไปเปล่า
ควรสั่งสมบุญให้เต็มทีเต็มกำลัง
เมื่อละโลกไปแล้วจะได้
ไม่ต้องพูดว่า
รู้อย่างนี้...ทำให้เต็มที่เสียก็ดี

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ใช้ทุกอนูวินาทีที่ยังมีชีวิตอยู่
สร้างบุญ สร้างบารมี
ให้เต็มกำลังไปเลย
อย่าไปทำตามกำลัง

ทำหมดใจ...แต่ไม่ใช่หมดตัว
ทำหมดใจ...ไม่มีวันหมดตัว

๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

อย่าเบื่อหน่าย
ในการสร้างบุญบารมี
ต้องทำบ่อยๆ

ตอนนี้มีชีวิตอยู่
มีทรัพย์อยู่
มีธรรมกายอยู่
เนื่อนาบุญมีอยู่
ก็ให้รับมีศรัทธาเสีย

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ต้องสั่งสมบุญกันให้มากๆ
บาปเก่า...ไม่นึก
บาปใหม่...ไม่ทำ
ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกาย

๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖

การซื้อบุญ...ไม่มี
เพราะบุญ...ไม่ใช่สินค้า
ไม่ใช่ว่าใครมีเงินจะซื้อได้
มีแต่การทำบุญ สร้างบุญ
>>>>>>

ไม่มีชื่อบุญ
ต้องมีศรัทธา มีปัญญา
และมีความเข้าใจเรื่องบุญ
อย่างแจ่มแจ้ง

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

สิ่งอะไรที่เราได้นำออก
ด้วยการบริจาค
ฝากฝังไว้กับพระศาสนา
สิ่งนั้นจึงจะเป็น
ของเราอย่างแท้จริง
ที่จะนำติดตัวไปใช้ในสัมปรายภพ
และในภพเบื้องหน้า
ที่ลงมาเกิดในเมืองมนุษย์

๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

อย่าไปกู้หนี้มาทำบุญ
อย่างนี้ไม่ถูกหลักวิชา
ทำให้เต็มกำลังเท่าที่เรามี
แล้วไปชวนคนอื่นมาทำด้วย

๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕

๑๙๕

ทำทุกบุญอย่าให้ตกเลย
แม้แต่บุญเดียว
ทำทั้งตัวเองด้วย
แล้วก็ชวนคนอื่นทำด้วย
อย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชา

๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ต้องส่งสมบุญให้ได้ทุกวัน
อย่าให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว

เพราะเดี๋ยววันเดี๋ยวก็น
เดี๋ยวก็นหมดเวลา
ที่จะอยู่บนโลกมนุษย์นี้แล้ว

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ทุกวันต้องหาเรื่อง ในการทำบุญ

๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๑

๑๙๘

วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไป
อย่าประมาท
เราต้องสร้างบุญให้เต็มทุกวัน
เพราะเราเกิดมาเพื่อ
ทำพระนิพพานให้แจ้ง
แสวงบุญ
สร้างบารมี

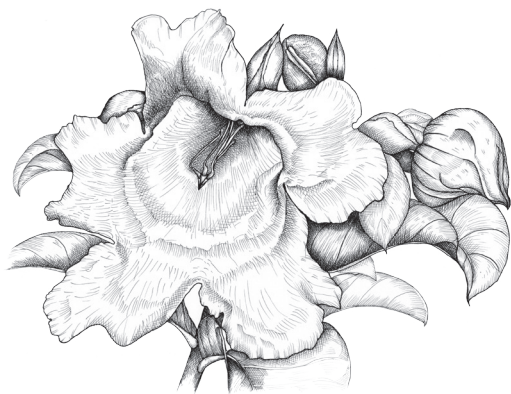
๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓

บุญทุกบุญเป็นทางมา
แห่งบุญบารมีของเรา
ต้องทำให้ครบทั้งทาน ศีล ภาวนา
อย่าคิดว่า
เราทำมาเยอะแล้ว พอก่อน
จะท่ามาก ทำน้อย
ต้องทำทุกวัน

๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ใครเจ็บไข้ได้ป่วย
รู้สึกว่าร่างกายเรา
เป็นรังแห่งโรค
ให้ทำบุญกิตานเภสัช
แล้วสังขารจะไม่เป็นรังแห่งโรค
ในภพชาติต่อไป
ชาตินี้หนักก็จะเป็นเบา
เบาก็จะหาย

๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ทำไมเราต้องทำบุญบ่อยๆ
เพราะเราใช้บุญบ่อยๆ
ทุกวัน ทุกอนูวินาที
นอนหลับก็ต้องใช้บุญเลย

๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

ทำบุญบ่อยๆ
ทำบุญดีๆ
ให้บุญเหนียวแน่น
บาปจะได้ไม่ได้ช่อง

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖

บุญจะต้องทำให้ดี ๆ
จนกระทั่งบาปไม่ได้ช่อง

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๐๕

อดีตเป็นอย่างไรไม่สำคัญ
สำคัญปัจจุบัน
สร้างบุญให้มาก ๆ

๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

อะไรที่จะเป็นทางมาแห่งบุญ
และเพิ่มคุณธรรมในตัวของเรา
เป็นสิ่งที่เราควรกระทำ

๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

บุญบางอย่างไม่ต้องใช้ทรัพย์
บางอย่างก็ใช้ทรัพย์
บางอย่างเราไม่มีทรัพย์
เราก็ใช้แรงหรือใช้สติปัญญาของเรา
ไปชวนคนเขามาทำความดี
มีวิธีการตั้งเยอะเยอะ

๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๘

แม้เราเป็นนักบุญทุนน้อย
แต่หัวใจเราเกินร้อย
ทรัพย์ไม่มี ก็ใช้แรงกายแรงใจ
เขาเรียกว่า ไวยาวัจฌ์
ขวนขวายกิจการงานของพระศาสนา

๑๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

๒๐๙

คนที่ทำบุญด้วยตนเอง
ก็จะได้เป็นเจ้าของทรัพย์ทั้งหมด

ส่วนที่ทำบุญร่วมกัน
ก็จะได้สมบัติใหญ่
แต่เป็นแบบกงสี
ทุกคนมีส่วนในทรัพย์

>>>>>>

แต่อย่างไรก็ตาม
ยังขึ้นอยู่กับว่า ทำถูกหลักวิชาไหม
เช่น วัดอุทยานบริสุทธิ์ใหม่
เจตนาบริสุทธิ์ใหม่
ผู้ให้บริสุทธิ์ใหม่
ผู้รับบริสุทธิ์ใหม่ เป็นต้น

๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐

อย่าให้วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไป
โดยการกินบุญเก่า ใช้บุญเก่า
เพราะบุญเก่าใช้ไป
มันก็มีวันหมด
เราจะต้องสั่งสมบุญใหม่ให้เพิ่มขึ้น
ทุกวัน ทุกคืน ทุกอนุวินาที

๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญใหม่ต้องทำทุกวันให้ต่อเนื่อง
เพราะเราใช้บุญเก่าไปทุกวัน
ใช้ทุกวันก็มีวันหมดสิ้นไป
บุญเป็นบ่อเกิด
แห่งความสุขความสำเร็จในชีวิต
ถ้าหมดบุญ...ก็หมดลม
หมดลมก็หมดสิทธิ์ในทุกสิ่งทุกอย่าง

๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๕

บุญ...หากเราไม่สร้างเพิ่ม
ก็มีวันหมดไปได้

๒๔ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔

เราใช้บุญเก่าตลอดเวลา
แต่บุญใหม่นานๆ ทำที
มันจะไม่พอกัน

๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เราใช้บุญเก่าทุกวัน
ก็ต้องสั่งสมบุญใหม่
ให้เกิดขึ้นทุกวัน

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

บุญเก่าใช้ทุกอนุวินาที
บุญใหม่สร้างกันทุกอนุวินาที
หรือเปล่า

๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๑๗

ส่งสมบุญทุกบุญให้มากๆ
แล้วอธิษฐานจิต
อย่าให้มีวิบากกรรมใดมาตัดรอน

๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

อธิษฐานจิต
ตอนที่ใจบริสุทธิ์
ความปรารถนาของเรา
ก็จะสมหวัง

๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

๒๑๙

การอธิษฐานจิต...

จะอธิษฐานอะไรก็ตามให้ลงท้ายด้วย
ขอให้สำเร็จมรรคผลนิพพาน
จึงจะเรียกว่า อธิษฐานจิต
ที่ประกอบด้วยปัญญา
คนโบราณก่อนจะใส่บาตร
มักจะอธิษฐานว่า
ขอให้พบดวงแก้ว ขอให้แคล้วบ่วงมาร
ขอให้บรรลุมรรคผลนิพพาน
ในอนาคตกาลเทอญ

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

ทำบุญแล้วต้องมีอธิษฐานบารมี
เป็นการตั้งเป้าหมายชีวิต
เอาพลังบุญไปเซตโปรแกรม
ให้ไปสู่เป้าหมายนั้น

๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ทำบุญแล้วไม่อธิษฐาน
ก็เหมือนกับเรือไม่มีหางเสือ
จะทำให้บาปมีโอกาสได้ช่อง

๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๘

ทุกบุญที่ทำผ่านมา
ถ้าเราไม่นึกถึง...เราก็กลิ้ม
เราต้องนึกทบทวนบุญ

การทบทวนบุญมีประโยชน์มาก
จะทำให้เราปลื้ม
ความปลื้มเป็นต้นบุญ ต้นทาง
จะทำให้นั่งธรรมะได้ง่าย

๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

การนึกถึงบุญบ่อยๆ
ไม่ใช่การค้ากำไรเกินควร

เพราะไม่มีใครเสียหาย
การค้ากำไร ต้องเกี่ยวกับ
เรื่องธุรกิจ มีได้ มีเสีย

๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

การนึกถึงบุญ
ทำให้ใจเราห่างจากบาปอกุศล
ยิ่งนึก ยิ่งปลื้ม
บุญยิ่งขยาย ใจยิ่งบริสุทธิ์

๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ความดีทำเพียงครั้งเดียว
แต่ระลึกได้หลายครั้ง
และทุกครั้งทีระลึกถึง
จะนำมาซึ่งความปิติและภาคภูมิใจ
เป็นสุขใจที่ได้นึกถึง
ได้พูดถึง ได้เล่าสู่กันฟัง

๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

คล้ายเครียดด้วยการสั่งสมบุญดีกว่า
ทำแล้วมีความสุข ได้บุญ
ได้พ้นเวรพ้นกรรม
และเมื่อตายแล้วก็จะไปดี

๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

นึกถึงบุญแล้ว
ใจจะสบาย

๒๒๙

ตั้งแต่ตื่นนอนกระทั่งเข้านอน
ให้ตรึงนึกถึงบุญตลอดเวลา
อย่าให้ใจว่างเว้นจากบุญ

ก่อนนอนให้สวดมนต์ไหว้พระ
นึกถึงบุญที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด

หลับก็หลับในอุ้งทะเลบุญ
ตื่นก็ตื่นในอุ้งทะเลบุญ

สิ่งที่เป็นอย่างแท้จริง

บุญทุกบุญ
ที่เราได้ทำมาตลอดชีวิต
จะติดตามตัวเราไป
เป็นที่พึงใจให้กับเราได้

>>>>>>

โดยเฉพาะในยามที่ใกล้จะละโลก
ภาพแห่งความดีเหล่านี้
จะมาปรากฏให้เห็น
เป็นกรรมนิมิตที่น่าชื่นใจ

๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

๒๓๕

อย่าไปเสียดาทรัพย์
ตายแล้วเอาไปไม่ได้
เราต้องเปลี่ยนทรัพย์หยาบ
เงินทุกสกุลเป็นสกุลบุญหมด
เพื่อไปใช้ในปรโลก
ถึงจะถูกหลักวิชา

๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

ทรัพย์ที่เรามิไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์
ในการสร้างบารมีในชาตินี้
ตายแล้วก็เอาไปไม่ได้
จะเอาไปได้...ต้องเปลี่ยนทรัพย์
เป็นเครดิตการ์ดภายใน
เป็นดวงบุญใสๆ
แล้วก็แปรไปเป็นทิพยสมบัติต่อไป

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

๒๓๗

สิ่งที่ทำไปแล้ว
ก็เป็นของเราอย่างแท้จริง

แต่ที่ยังไม่ได้ทำ
ก็ยังไม่ได้เป็นของเรา
เมื่อเราตายไปแล้ว
ก็ตกไปเป็นของคนอื่นเขา

>>>>>>

เราก็ได้เท่าที่เราทำไปเท่านั้น
นี่คือหลักวิชา
ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์
ได้ตรัสสั่งสอนเอาไว้แบบนี้

๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ตอนสุดท้ายของชีวิต
ก่อนจะละโลกไปสู่ปรโลก
เขาตัดสินใจกันด้วยบุญบาป
ชิงช่วงชิงกันตรงนั้น
>>>>>>

ไม่ได้ตัดสินใจว่า...
ใครมีวุฒิการศึกษาสูง
มีฐานะร่ำรวย หรือยากจน
ชาติตระกูลสูงหรือต่ำ
มีพวกพ้องบริวารเป็นอย่างไร
เขาไม่ได้ตัดสินใจกันตรงนั้น

๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ทำบุญ
ทั้งทาน ศีล ภาวนา
พอถึงวันสุดท้ายของชีวิต
เราจะได้ปลื้ม ชื่นใจ
จะได้จากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ

>>>>>>

เป็นรอยยิ้มสดใส
ที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของเรา
ให้ผู้ที่ได้พบเห็นในยามนั้นอัศจรรย์ใจ
แล้วยึดถือเป็นต้นบุญต้นแบบ
เป็นเนติแบบแผนต่อไป
เป็นยิ้มที่ทิ้งท้ายเป็นมรดกโลก
มรดกอันยิ่งใหญ่ของมวลมนุษยชาติ

๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๔๓

อดเปรี้ยวไว้กินหวาน

ส่งสมบุญบารมีเอาไว้ให้มาก ๆ

เราจะอยู่ในเมืองมนุษย์

กันอีกไม่กี่ปีเท่านั้น

>>>>>>

เดี๋ยววัน เดี่ยวคืน
เดี๋ยวก็หมดเวลาแล้ว
ต้องส่งสมบุญบารมีเอาไว้มาก ๆ
ละโลกแล้วจะบันเทิง
กันยาวนานทีเดียว

๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๖

เราจะต้องตายแน่นอน
เราต้องพร้อมเสมอสำหรับ
ความตายที่จะมาเยือน
ไม่ว่าวินาทีไหน สถานที่ใด
>>>>>>

จะด้วยโรคร้ายไข้เจ็บ อุบัติเหตุ
หรือด้วยสาเหตุใดก็ตาม
เราต้องพร้อมเสมอ
ด้วยการสั่งสมบุญกุศล
ทั้งทาน ศีล ภาวนา
เอาไว้ให้มาก ๆ

๒๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๘

วิธีเตรียมตัวตายที่ดีที่สุด
คือสั่งสมบุญทุกบุญให้ตลอดต่อเนื่อง
ในตอนที่ยังแข็งแรงอยู่
แล้วตามระลึกนึกถึงบุญ
ที่ได้กระทำเอาไว้
จนเกษียณ จนติดเป็นนิสัย
ก็จะทำให้ใจผ่องใสได้

๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ชีวิตในโลกมนุษย์มันสั้น
ไม่มีนิมิตหมายว่า
เราจะละโลกเมื่อไร ที่ใด
ด้วยอาการอย่างไร
ดังนั้นเราต้องสั่งสมบุญเอาไว้มากๆ
และพร้อมเสมอที่จะเดินทางไปสู่ปรโลก

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

ชีวิตไม่ได้สิ้นสุดที่เชิงตะกอน

เพราะชีวิตหลังความตายมันยาวนาน

สุขก็สุขนาน ทุกข์ก็ทุกข์นาน

หากไม่ศึกษาเรียนรู้เอาไว้

เป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับชีวิต

๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๘

ชีวิตหลังความตายยาวนานมาก
สุขก็สุขนาน ทุกข์ก็ทุกข์นาน
อย่างน่าเหลือเชื่อ แต่ก็เป็นความจริง

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ถ้าเราสั่งสมความดีไว้
มีแต่กำไรกับเท่านั้น

สมมติตายไปแล้วนรกสวรรค์ไม่มี
ก็เจ้ากันไป...ถือว่าเท่านั้น
ถ้ามีก็เจ๊ง เพราะเราไม่ทำบุญ
ไม่สั่งสมความดีไว้
เพราะฉะนั้นสั่งสมบุญ
ทำความดีเพื่อเหนียวไว้เถิด

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

ชีวิตในโลกยาวนาน
กว่าในเมืองมนุษย์มาก
ในเมืองมนุษย์จนไม่ก็สิบปี
ถ้าเคยไม่ก็ปีก็ตายแล้ว
>>>>>>

แต่ถ้าจนในปรโลกจนนาน
เป็นร้อย เป็นพัน เป็นหมื่น
เป็นแสน เป็นล้านปี
ยาวนานอย่างที่เราคิดไม่ถึงเลย
ว่าจะมีอย่างนี้ด้วย

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ถ้ารวยในโลก...รายนาน
รวยในเมืองมนุษย์ประเดี้ยวเดียว
เดี้ยวก็หมดเวลาแล้ว
ทำไมเราไม่มีวิสัยทัศน์กว้างไกล
มองไปในปรโลกเลย
เพราะยังงเราต้องไปแน่นอน

๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ต้องรู้จักแสวงหาบุญ
เพราะเรามีเวลา
อยู่ในโลกนี้จำกัดมาก ๆ

อย่าประมาทชะล่าใจว่า
เราทำบุญมากแล้ว
เพราะจริงๆ แล้ว
เราก็ยังทำได้ไม่เท่าไร
เดี๋ยวก็จะหมดเวลาอีกแล้ว
จะหมดตอนไหนก็ไม่รู้

๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ระเบิดเวลาอยู่ในตัวของเราทุกคน
จะระเบิดตอนไหนไม่รู้
อย่าลืมสั่งสมบุญให้เยอะๆ
บุญทุก ๆ บุญ อย่าตกอย่าหล่น
แล้วก็ปฏิบัติธรรมะ
ให้พบพระธรรมกายให้ได้
ชีวิตถึงจะปลอดภัยและมีชัยชนะ

๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อย่าชะล่าใจ
อย่าประมาทในวัย ในชีวิต
ต้องให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา
ทั้งทำด้วยตัวเอง
และชวนคนอื่นทำด้วย
เราจะได้เป็นผู้มีบุญมาก

๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

บุญต้องทำตอนมีชีวิตอยู่
อย่าไปทำตอนที่ตายแล้ว
สมมติยกสมบัติให้ใครก็ตาม
เขาเอาสมบัติเรา
มาทำบุญอุทิศให้ภายหลัง
บุญก็ได้ไม่มากเท่ากับที่เราทำเอง
ตอนที่ยังมีลมหายใจอยู่

๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อย่าหวัง
ให้คนอื่นทำบุญ
อุทิศไปให้
มันสู้ตัวเองไม่ได้

๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

๒๖๓

เราจะต้องสั่งสมบุญเอาไว้ให้มาก ๆ
และพร้อมเสมอที่จะ
เดินทางไปสู่ปรโลก
ถ้าเราได้สั่งสมบุญเอาไว้
>>>>>>

แม้ตายอย่างกะทันหัน
โดยอุบัติเหตุก็ตาม
เดี๋ยวกระแสนบุญก็จะพาเรา
ไปสู่ภพภูมิอันประเสริฐ
ตามกำลังบุญของเรา

๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

อย่ารอให้ใคร
ทำบุญอุทิศไปให้เลย
เราทำเองดีกว่า
บุญไม่มีขาย
อยากจะได้
ต้องทำเอง

๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

พ่อแม่ให้สมบัติลูก
ถ้าลูกไม่มีบุญรองรับ
ให้พันล้านก็หมดพันล้าน
ให้หมื่นล้านก็หมดหมื่นล้าน

๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

อย่าไปหวังให้คนอื่น
ทำบุญอุทิศส่วนกุศลมาให้เราเลย
แม้เขาทำให้
ก็ไม่ได้เท่าที่เราทำเอง
>>>>>>

ทำด้วยตัวเองได้บุญเต็มที
มากมายมหาศาล
แต่เขาทำให้มันได้นิดหน่อย

เราได้เศษ เขาได้ส่วน
ส่วนแห่งบุญเขาเอาไป
แต่เศษบุญเขายกให้เรา

๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ทุกบุญที่เราทำ...
สามารถอุทิศไปยังหมู่ญาติผู้ล่วงลับ
ยังความสุขให้เกิดขึ้นกับเขาในโลกได้

ถามตัวเองว่า...
เมื่อพ่อแม่สมาชิกครอบครัวย้ายจากไปแล้ว
เราทำบุญอุทิศไปให้เขาบ้างไหม

หมู่ญาติที่ละโลกไปแล้ว
เขากำลังรอคอยบุญกุศล
ที่เราจะอุทิศไปให้
เพราะฉะนั้นหมั่นสั่งสมบุญ
เอาไว้เยอะๆ นะ

๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๔

วาทธรรมประจำวัน

- พุทธบุตรต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว
- พุทธบริษัท ๔ ต้องเป็นหนึ่งเดียวกัน
เหมือนดวงตะวันที่มีดวงเดียว
- เรื่องส่วนตัวให้วางอุเบกขา
เรื่องพระศาสนาให้เอาอุเบกขาวาง
- จิตสดใส เมื่อใจสิ้นระแวง
เหมือนดวงจันทร์ส่องแสงในคืนวันเพ็ญ
- ธรรมกายคือพระในตัวเอง
ที่คุณสามารถเข้าถึงได้ด้วยการทำใจหยุดนิ่ง

การบ้าน ๑๐ ข้อ

๑. เมื่อกลับไปถึงบ้าน เอาบุญไปฝากคนที่บ้าน
๒. จดบันทึกผลของการปฏิบัติธรรม
๓. ก่อมนอนให้นึกถึงบุญที่ได้สั่งสมมาทั้งหมด
๔. เวลานอนหลับให้หลับในอุทะเลบุญ
๕. เวลาตื่นนอนให้ตื่นในอุทะเลบุญ
๖. เมื่อตื่นแล้ว รวมใจเป็นหนึ่งกับองค์พระ ๑ นาที
ใน ๑ นาทีนั้น ให้เรานึกว่า เราโชคดี ที่รอดมาอีก ๑ วัน
ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายจงมีความสุข อันตัวเรานั้น
ตายแน่ ตายแน่

๗. ทั่ววันให้ทำความรู้สึกว่า ตัวเราอยู่ในองค์พระ
องค์พระอยู่ในตัวเรา ตัวเราเป็นองค์พระ องค์พระเป็น
ตัวเรา

๘. ทุก ๑ ชั่วโมง ขอ ๑ นาที เพื่อหยุดใจนึกถึงดวง
องค์พระ หรือทำใจนิ่งๆ ว่างๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

๙. ทุกกิจกรรม ตั้งแต่ตื่นนอน ไม่ว่าจะเป็นการ
ล้างหน้า อาบน้ำ แต่งตัว รับประทานอาหาร ล้างจาน
กวาดบ้าน ออกกำลังกาย ขับรถ ทำงาน ให้เรานึกถึง
ดวง หรือองค์พระไปด้วย

๑๐. สร้างบรรยากาศที่ดี สดชื่น ด้วยรอยยิ้ม และ
ปิยวาจา

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก } หญิงชาย
ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา } หญิงชาย
ชายขวา

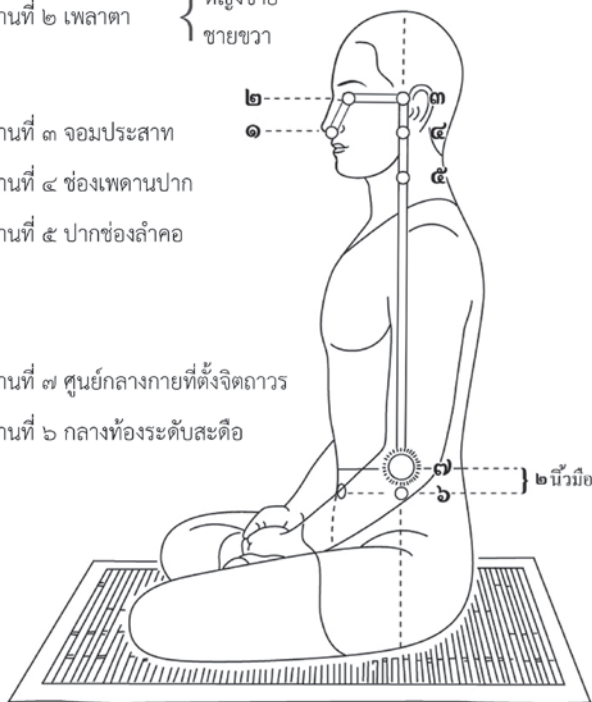
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดานปาก

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

ภาพวาด : อ.บำรุงศักดิ์ กองสุข

ภาพแสดงฐานที่ตั้งของจิตทั้ง ๗ ฐาน

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่าง
ยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธ-
ศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติเพื่อการดำรงชีวิตประจำ
วันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และ
ปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่ายๆ
ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจ
ให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อ
ย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. คุณเข้าหรือนั่งพับเพียบสบายๆ ระลึกถึงความดีที่ได้
กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต
จนราวกับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่ง
คุณงามความดีล้วนๆ

๓. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้
ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี
ไม่ฝืนร่างกายมากเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ
หลังตาพอสบายคล้ายกับกำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา

๒๗/๗

หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึก
ให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ
สบายอย่างยิ่ง

๔. นึกกำหนดนิมิตเป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่า
แก้วตาดำใสบริสุทธิ์ ปราศจากรอยตำหนิใดๆ ขาวใส เย็นตา
เย็นใจ ตั้งประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า
บริกรรมนิมิต นึกสบายๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่
ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็น
พุทธานุสสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อยๆ น้อมนึกดวงแก้ว
กลมใสให้ค่อยๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดย
เริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบายๆ ใจเย็นๆ
ไปพร้อมๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย
ให้วางอารมณ์สบายๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิต
เป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่
ต้องนึกเสียดาย ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่
แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลาง
กาย ให้ค่อยๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการ
บังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติ

ลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกล้ำลึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็กๆ อีกดวงหนึ่ง ซ่อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิมแล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็กๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อยๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า “ดวงธรรม” หรือ “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะเป็นนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใดๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อยๆ ทำอย่างสบายๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แคไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “ดวงปฐมมรรค” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ดิตสนิหมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึงระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช้กำลังใดๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็วๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้ผลออกจากปริกรรมภาวนาและปริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกกสิณ” คือ กสิณความสว่าง เป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย
ทีเดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือ
นั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่น ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา
พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่างๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลาง
กายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้
ภาวนาประกอบใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อม
ปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็น
ปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อซุกซอมปฏิบัติอยู่เสมอ ไม่ทอดทิ้ง
จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประกอบรักษาดวงปฐมมรรค
นั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลัก
ประกันได้ว่า ได้ที่พึ่งของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็น
ผู้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า
เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคี
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อกันไป ขยายไป

ยังเหล่านมนุษย์ชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์
สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑ ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของจิตใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส
สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดภัย โปร่ง โล่ง เบา สบาย มี
ความจำและสติปัญญาดีขึ้น

ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว
ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒ ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้กระเปร่า
มีความองอาจ สง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่น
ในตนเอง

มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้
มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณาต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓ ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน

ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔ ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฏแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย

ทำให้เป็นผู้มีความมกน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้สัสมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑ ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่น

อยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒ ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีใจคอหนักแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑ ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่นๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจสิ่งชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒ ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งมั่นด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของ

บ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมั่งง่าย
ทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น
เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และ
กำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความ
ไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓ ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมี
สุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการ
ทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าไปด้วย และ
เมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะ
สละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่
แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก
ก็จะเป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคม เป็นผู้มีจิตใจ
หนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

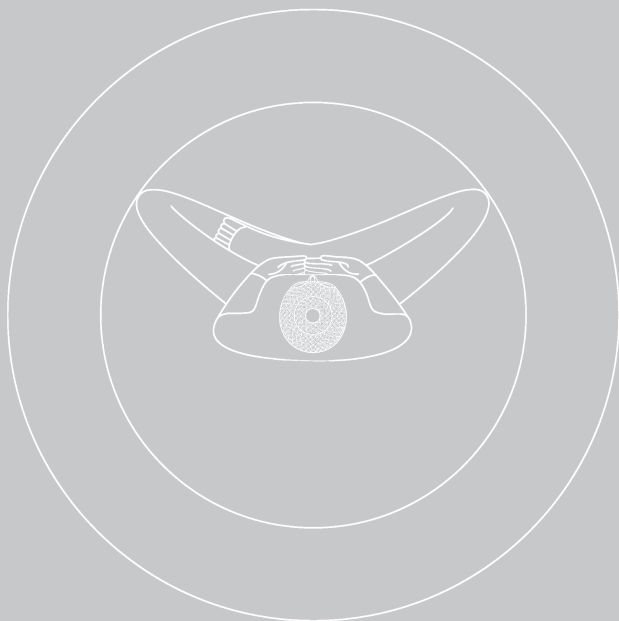
๔.๑ ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และ
รู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า
การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้
พ้นทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒ ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นหนายแก้ต่างให้กับพระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓ เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบไต่ที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

๔.๔ จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

หนังสือรวบรวม “วรรณกรรม”
...คุณครูไม่ใหญ่...
ที่ระลึกวาระวันมาฆบูชา
ครบรอบ ๔๗ ปี วัดพระธรรมกาย

คนเราเกิดมาทำไม?

เล่ม ๑ ทำพระนิพพานให้แจ้ง

เล่ม ๒ แสวงบุญ

เล่ม ๓ สร้างบารมี

มูลนิธิธรรมกาย
DHAMMAKAYA FOUNDATION

